

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS
BARTALITS IMRE,
 KIADÓTULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII, ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. **VIDÉKEN:** MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

Ujabb dal ujabb dicsőségről.

Nadszeröen gondolkodta
Magáth a madjarság,
Mikor nekünk gaz zsidóknak
Phulgárjog megadtlák.

Azelőtt a csonthot, rondjot
És nyólbört mi szedthük,
De ez most már nekünk szédjen,
S csak khevesen thesszük.

Madjar khüé olvadthunk mi,
S vadjunk most már Tholdik;
Khon, Gold, Löve nincsen thübbé,
Mind csopa Hunyadi,

De mi meg is hálálthuk ám
Madjarok! jószágthok;
Hisz nagyobbrészt megszerezthük
A thi sok jószágthok.

De nélkhölünk thi ellenni,
Thán nem is thodnátok
Óh phoroszthok! mert khi venné
Meg a thi gobnátok.

Hodj ha zsidók nem volnának,
Phangana a börze,
Czérnát, khötöt khítöl venne
Ponni, Khati, Örzse?

Ezekből thi láthatjátok
Ami nadj haszunkhat,
Gandalom nem bánjátok, hodj
Odlhátok jogunkhat.

Minthodj thaval nem lehetthünk
Mi zsidók mágnások,
Ennek a rossz oldalait
Mojdan thi lássáthok.

De most ezt a hibáthokat
Thi jóvá theszítek,
Rabbinkat felső-házba
Hodj ha beveszítek.

Idj edj khissé méltányolva
Lesz a mi érdemünk,
Mit a nép khifosztlásában
Moghunknak szerezthünk.

Mozsár.

Levél a vidékről.*)

Szabadka, 1855. február 23.

Tekintetes szerkesztő úr!

Midőn a tiszta eszlári bünper végtárgyalása alkal-mával a 6 vén zsidónak fölmentési híret megküldték városunkba, a zsidók ennek örülve, a piac közepén nagyban dicsekedtek vele Történetesen találkoztak N. ügyvéd úrral s annak is dicsekedtek pénzük diadalá-
val. N. ur dicsekedésükre avval válaszolt, hogy: „Igen én is felmentettem volna őket, ha bírájuk vagyok.“ Erre persze a zsidók fölségesnek találták N. ur nyilatkozatát és a piac közepén elkezdtek éljenezni az általánosan antiszemitanak elismert N. urat. Mire az ekkép felelt: „Várjanak csak egy kissé, még nem vé-
geztem be mondókámat Igen, azt a 6 vén zsidót, kik már a szaporításra képtelenek, fölmentettem volna, de a többit mind fölmagasztaltattam volna.“ Képzelmim erre a zsidók dühét, mintha menykő csapott volna közéjük, ugy oszladoztak szét.

Venus.

Mi a szíven az a száján.

Sári, az uj szobalány: Ugyan kérem szépen a naccságos urat, micsoda egy beste majom ez itt ezen az állványon?
A naccságos úr: Ez itt edj gyönyörő orangotán példány Omerika őserdejéből.

Sári: Annye, igaz is ám; akkurát a naccságos ur!

*) Adjuk e levelet mint olyat, mely érdekes világot vet a vérszopó zsidó had iránt táplált érzületére egy vidéki közbeest-
lésben álló ügyvédnek. Reményljük, hogy mint akkor, ugy most sem téveszti el a maga hatását az ügyvéd urnak fentebb közölt kijelentése illetékes körökben.

Az utolsó kenet.

Szécsényi Izmael: Nü, oz általános vita befejezte otán megszoverták tehát képviselőházban a főrendiház refarmjáról szóló törvényjavoslatot. — Hallok, bruder, hoid te már üsöket is vásárártál be mogodnak; mondjal sak hól lehet üsöket megrendelni.

Zrínyi Náthán de Hunyadfalva: Udjan hollgassál el mogodat, mast veszek sak észre, hoid elég baland voltam, hoid vásárártam üsöket — hátra von még oz otolsó kenet.

Szécsényi Izmael: Oz otolsó kenet? mit beszélz nekem rebozt, ez nincs a miénk talmodban benne.

Zrínyi N. Sak ozt okorok evvel mondani, hoid a képviselőházban megszoverták udjan már a törvényjavoslatot, de nem a főrendiházban. A főrendiek ennek a törvényjavoslatnak is oljan otolsó kenetet odnak, mint tavaly a pulgári házasságnak, ozotán megint elülhetjük magonkat edj időre.

Szécsényi Iz. (elejti cylindere) Gatt der gerechte, hoid én ezt föl nem gandaltam magannak!

Sejtelem.

*Íán csak azért sujt annyi csapással minket az isten,
Mint egykor Ipharát s híveit sujtotta nyilával;
Hogy mi sem engedjük távozni a hagymazabáló,
Fojtó büzt lehelő és görbült orru zsidókat,*

Mossáz.

A bíró előtt.

Bíró: Ön avval vádoltatik, hogy Hunds-knochen Jeromost egy furkós bottal véresre verte.

Galgenstrick Jónathán: Kérek olázotosan, a Hunds-knochen Jeromos engüm simpfelte és pafan okort ötni.

Bíró: Hát miért nem vette ön igénybē a rendőrség oltalmát?

Galgenstrick: Kérek, nem okortam föltönést keltheni.

Elnök (tanuhoz): Mivel bizonyítja azt, hogy a „Függetlenség“-nél idegen pénzeket sikkasztottak?

Vadoláh (tanu): Kérem alázatosan, én ott megfordultam.

Rendelés szerint.

— Joj, kedves dakter ór, vége von! Nem használta az orvosság semmit: megholta a feleségem, hej pedig hát udj — megráztom, hoid sak udj kékölt, zöldölt tüle, még sem használt.

— Mith? — kit rázto moga meg?

— Kith? Nü hát a feleségemet; hiszen a dakter ór mandta, hoid bevévés elütt „jul kell megrázni!“

Kóbi futása.

— Vitézi verszet. —

Csendes egész falu, sötét minden ablak,
A hold fenn az égen immel-ámmal baktat,
Minden ember alszik a fulére fekve,
Egy kutyának sincsen holdugató kedve.

Ha innét jösz — jobbra, ha onnet jösz — balra,
Egy öreg ház kuksol talán színtelen alva:
Ez az öreg boltos, „Jakab szomszéd“ háza,
(Itt változik át a termés pálinkára.)

Most az öreg Jakab dunyha alá bujva,
Jerikói-nótát*) bösz tudóval fujja;
Simi jermek kontráz — oly édes az alma,
Mert elfáradt napköz a pudlinal állva.

A másik szobából egy két sóhaj hallszik,
Itt a begyes Fáni, Jakab lánya alszik;
Azaz dehogy alszik, csak hánykódik szegény,
Hej mikor a Kóbi olyan csinos legény!

Szereti a Fáni szörnyű mód a Kóbit;
Nagy Don Juan ám ez, tenger szivet hódít.
De senki sem mondhat egy szót rosszat rája,
Csak a Fánikáért hevül az ő mája.

Hát szeretik egymást — és így rendben volna
Minden, csak a táti szép szóra hajolna...
Haj de ha nem hajlik! — gazdag vőre számít,
Vigye el az ördög az ily adáz tatit!

Ilyen vagy hasonló Fáni gondolatja...
... Egyszer csak hirtelen megkoppan ablakja...
Fáni kapja magát, lemászik az ágyról,
És a másik perczen az ablak kitarul.

Jól sugott a szive: künn állott a Kóbi
Az égnek meredtek ő vörös csimbóki;
Fáni nagy örömet kifejezni vágyva.
Lisztes zsákként borult a Kóbi nyakába.

„Mondd, szerethsz e Fáni? — Thied testhem, lelkhem.“
„Légy lát fheleségem!“ — „Háth a táthi kincsem?“
„Ej, pöh, mith a táti?! jer szükjel el vélem,
A jó Simlim kinn vár ránk a fhalo végen.“

Megörült a Fáni szörnyen e jó tervnek,
Kezei szoknyát, reklit egy csomóba szednek,
És a másik perczen ott künn volt az utczán
És csakhamar ott ült a jó Simli hátán

Bevágta a Kóbi felretiprott sarkát
Lova vékonyába; és a Fáni karját
Nyaka köré fonta... és vágattak volna,
Ha a szegény Simli sánta nem lett volna.

Megszáradt a lóbőr, vén Jakab padlásán...
... Nagyot okult Fáni bus tapasztalásán...
Sárga lett a kek folt a Kóbinak hátán...
És ő busan sipolt — rongyot szedni járván.

Igy hát csak nagy lassan koczogott a szürke;
Kóbi drága kincset majd hogy összegyúrte,
Olyan égő hévvel, olyan forró lánggal,
Szorongatta keblén s így szólt büszke hanggal:

„Haj, ha mosth a táthid szinthén lóra khapna,
A Simivel együtt'... de csendes lett hangja,
Mert a csendes éjben lódobogást hallott,
És a holdvilágon más két lovas látszott.

„Áj, váj jün a táthi és a Simi véle!“
Kiáltott a Fáni és a szája széle
Csak lefelé fordult és eleredt könnye.
Szeme tengerének szörnyen — igaz gyöngye.

Kergette Simlit a Kóbi, — hajh hiába,
Mert megakadt ennek valamibe lába;
Lepottyant a hű pár azonnal a földre
S a Simlinek bezzeg lába volt kitörve.

„Gyere lelkhem Khóbi ugord áth ez árkot,
Megdöglök a Simli, de te ne bánd, hadd ott,
Ott látok egy erdőt, ha beürünk oda,
Kereshet a táti, nem talál meg soha.“

„Medjek mindjárt lelkhem, sak edj kissé várj még.“
Szólt a Kóbi s fogta a bicskáját: „Bár még
Edj kéth perczem volna“ — s leszurta a Simlit,
Aztán neki készült lehúzni a bőrit.

„Jaj, jünnek már Khóbi!“ — „Medjek mindjARTH lelkem,
De a Simli büreth sak itth nem fhelejtem!
Neki állt s nyuzta szörnyű buzgalommal;
Nézte Fáni, nézte szörnyű fjdjalommal

De már azt nem nézte, a mi eztán történt;
Oda ért a táti s a Simi is tüstént...
Mindegyiknél bot volt, de nem volt hiába,
Bezzeg puffogott a vitéz Kóbi háta.

Végre ez a dolgot mégis megsokalta,
És most az árkot, hej de átugrotta.
A Simi utána iramodott nyomba,
A táti meg Fánit, hogy ne fusson — fogta.

Soká futott Kóbi a csendes mély éjbe...
Rég elmaradt tőle dühös üldözője,
Mikor észre vette hogy nincs kitől futni,
Igyekezett ismét Simlijehez jutni.

Visszajutott hozzá, hej de szörnyű pöre
Volt a szegény Simli, le volt húzva bőre...
... Megeredt a szegény Kóbi jerek könnye,
A Simlit s a Fánit elveszté örökre.

*) A mitől hajdan Jerikó falai ledulének.

A p ü r i m.

Elközelített a pürim. Jakob zsidó fakó kabátjában ütött-kopott cylinderrel a fejen, hosszú göndör pájlesztel arca (!) körül, melyből a félkör-alakú, szemölcsökben gazdag orr nyulik hatalmasan előre kényelmesen terül el a duplánfogó kreta által szerzett diványon s pipájából, mint kéményből dül a piszkos, sárga füst, melynek büze fojtólag terjed szét a szobában. Hja, spórolni kell! A Rűfke ma holnap megtalálja az ő bugógerle párját, ez előtt pedig többet nyom a hozomány, mint a — menyasszony.

A kiszemelt Dalfi ma este is elfog jönni imádott-jához, valószínűleg sertésnek maskirozva.

Jakob már előre örvend a kitűnő mulatságnak

megparancsolta, hogy e napon jót kell tenni felebarátonkkal.

— Todom, az enyimnek sóthök egy libát, a thiednek talán edj csibe is...

— Wie hajszt, edj csibe?! Talán a te mispoched (család) khölömb mint az enyém, mi?!

— A te mispoched?! Thodod Köbibileben, sak halgass arrul! A thied grósztháti forolyával jött a falunkba...

— E zoj! S thalán a thied nem nyölbört árolt? S thalán a the rhungyus apád nem csoltha meg még a kuldhust is?

— Lát a the vén gazember thátid becsületes? ki megnyózná — ha thodná, — magát a malche-mo-

Farsang a zsidóknál.

— Mameleben, jer ide czokros! — kiált ki boldogságában a konyhaba, hol mámeleben a „czokros“ libatollas boglyas hajával, zsiros gyűrött ruhában épen a lesakolt libak beleiben turkált, de azért siet eleget tenni a táteleben hívásának es poczakos természetével odatelepzik kedves eletpárja melle. Különbem most már jobban ráer a csevegesre, mert a mit évenkint egyszer szokott megtenni, azt a munkát már elvegezte: a szoba fel van zsurolva s hogy be ne piszkolodjék, szalmával (az istállóból hozta) beterítve.

— Mit akarsz thatikám?

— Thodod-e, micsede önnepök van ma?

— Thodom, thatikám, thodom: pürim.

— No, hát mit gundulsz micsede tlah-moneszt (farsangi ajándék) köldjön az öregeknek? Mert Mózes

veszt (halal angyala) is, a the jönyörő mamid a khi nem szégyenli egész világ előtt idegeneket elfogadni ezzel...

— Rebekha, azt mondom, fogd be a szádhát!

— Nem foghom be, az én mispochem khölömb, mint a thied s megmo'hatom, hodj sóthök nekik edj egész libát, zaj zall ich leben!

— S én megmo'hatom hodj —

— Megláthok, hodj khi parancsul.

— Hallgass the khácsa!

— Hallgass the zsvány, the djilkos, the gój!

— Tauzend krie zollst dü schnajden!

Rebeka asszony kirohant, dühösen becsapva az ajtót hogy ne hallja az istentelen szavakat; Jakob zsidó pedig nagyokat fujva rohant végig párszor a

szobán, mikor egyszerre csak megpillantja a szomszéd szobában a leterített szalmát.

Boszuja megerlelte benne a tervet ily szalma-pazarlás láttára és dühösen rontott ki az istállóba.

Pár perc múlva az udvari bejárat felől szarvánál fogva vezette be tehenét a „tisztá” szobába és hogy a szalma se vesszen kárba, azt használta alomnak. Így töltötte ki boszuját Rebeka asszonyon.

De ime megcsendül a bolti csezengetyű; egy kis didergő 10 éves fiúcska lépett be.

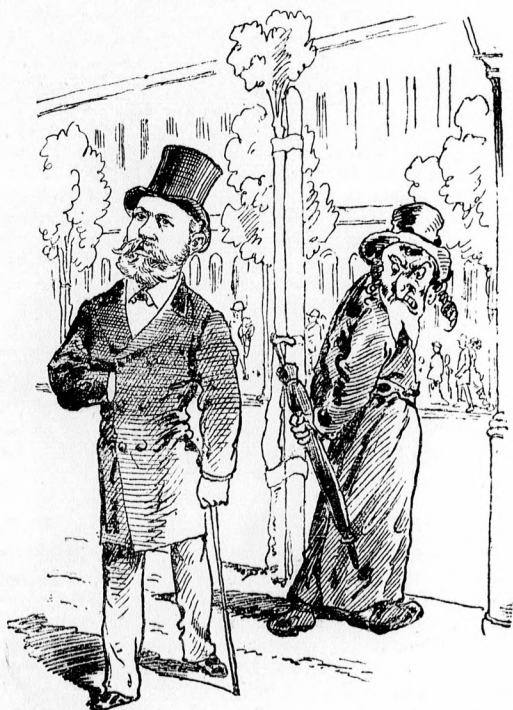
— Háát theneked mi khöll? mi? — ordítá dühösen.

— Kéreti az édes anyám, — szepege a gyermek — hogy csak egy falat kenyeret sziveskedjek küldeni, majd a hét végén megküldi az árát.

— Majd adok én neked kenyeret! Mondd meg az anyádnak, hogy fizesse meg a régi tharuzását, khöllönben elliczithátatom feje alul a vánkhuszt! Thakarudjál!

Igy tett eleget a vén Jákob zsidó a Mózes parancsának, mely szerint e napon jótékony legyen az ember felebarátja iránt!

Istóczy és Mezei.

Mezei: No de azt sak nem togodhodjátok, hoid Chorin Ferencz jól oda dürgülte a tietek orr alá, mikor ozt mondta a képviselőházban: azt oz edjet merek ozonban állítani, hoid nem ismerek példát a történelemben, hoid a részben legolább másnyelvő vollásuak a madjar nem-

zet — hoid is mondta sak? . . . igen — a madjar nemzet nyelvéhez simólása gyorsabban történte volna mogát, mint épen a zsidó vallást küvető pulgároké.

Istóczy: Igen, dörgölt illatos fokhagymát a pürimes barcheszre, de nem ám történelmet az orrunk alá, mert hisz a ti szátokból hallva még most is olyan hagymaszagu a mi különben ékes magyar nyelvünk, mint volt II. Endre alatt az izmaeliták szájában.

A „Halbkreuzer Journal“ keserve.

Bömböröm! Bömböröm!

Sösd el mogod revolver! Edj djaszlivést a levegübe bele!

Ozoz, hoid csünd! Halt's maul te djilkos instrument! Ledjen csüendes tüledtől a fájdalom a tied melleben!

. . . Nü, de sak hoid ez nem hozza semmit a mienk konjhára. . . .

Ordits tehát sak kopó, kiálts tehát sak város! és te is sak sösd el mogod revolver! . . . Bömböröm. . . bömböröm! . . .

Gewalt!

Holottja, két valóságos élü-holottja van tüüntől a szobod sojtónak oddig is, mig ki nem szobodólják mogokat a hövöről. Oz edjik edj sinos nözsornalist tözes sokotmondó szemekkel, o másik edj erőteljes himzsornalist ötet jellemző tipikus keleti natürral. Bömböröm, bömböröm!

Sösd el sak mogod revolver! Mert édecebb lesz tüledtől ez oz edj livés, mintha sinálnál (Cyankáliba bele száz livést! Bömböröm!

Bömböröm bömböröm. . . piff. . . puff. . . paff. . .

Móser adomái.

— Nézze csak maga vén Herschli mennyi csontot adott ehhez a borjusülthez

— Nü kérek olásan, a csontokat hiszen nem küll megenni.

Rákóczy Izidor table d'hótnál ült Rachellel, a feleségével. A leves elköltése után azonban egyszerre csak rosszultról panaszkodik a menyecske.

— Nü, nem tottál a leves előtt rosszul lenni, — mondá az inkább takarékos mint gyengéd férj.

— Pinczér! mikhor indól oz otolsó vonat Nagyváradra?

— Este 8 óraker.

— Husz a másikh pinczér ozt mondta, hoid 11 óraker.

— Az igaz, csak hogy az a legutolsó vonat.

— Gatt, mit látok. Te vadj Jakab? Nü hát csok ogyan igaz, amit hollottam, hoid te kikürüsztlükdettél mogodat?

— Igoz bizony; edj zsiros állomás elyherhetésénél szöksegem volt a kürüsztlény hitre.

— Phü, ha ezt a tied táti todna, hát megfordolná az üvé sirjában benne.

— Nü, mi megvolna ebben is? Két hét molva, kikürüsztlükdé az enyém ücsém is és akkor a tátim majd megint visszafordolhatja mogát.

A zsidó iskolából.

Tanító: Mondjál meg sak te Zámi, miért mondanak kürüsztlények az üvek „miatjánkban“ hoid: „add meg omi mindennapi kenjerönket;“ miért kéri o mindennapi kenjer-et és miért nem edjszerre oz edj heti vadj épen edj hónapi kenjeret?

A Zámi jerek: Honnan totdjak én azt professor or?

Tanító: Nü te szomar, hát ozért, mert edjszerre oljan sok kenjér megpenészesedné mogát.

BLUM DÁVID,

a (kürszék-) árendás zsidó gükkerozásai.

Gondolok, hoid a czokros pseudo-Betti a galdene Hegyi Aranka akkor örölte teljes életében legislegjobban az „Árendás zsidóban“, mikor kisölte felöle, hoid ő tolaidonképen nem is zsidó, hanem edj kürüsztlény, edj — göj. Zimzele, bimzele, zaj, zaj, zaj!

Az öreg Szigeti bácsi — a tog a nemze'i színház-tól — „Nöemanczipáczió“ czimmel ismét edj énekes bohóságot írta a népszínházba bele. Megint edj emanczipáczió! Nem tudok, hoid madjarok nem bánták-e még meg tölüntől az emanczipáczió?

Blaháné — Tatarezy bécsi igazgató meghívó levelére hotározottan negativ választ adta. Sie hat recht! Ebbül látok azt is, hogy onnak idejében viszont fogok ütét látni és hollani az enyém kürszékröl a népszínházban

Jockey „Arany ember“-e Bécsben is nadjszeró sikert aratta. Ho én most Bécsben kürszék-árendás zsidó volnám, kiadnék oz enyim kürszék árendába és ez hozna az enyém feneketlen zsebébe 30 florén tisztá haszon edj este. — Hjah! szemesnek állja a világ.

GÜKKER.

